

Arrest

nr. 300 208 van 17 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 november 2023.

Gelet op de beschikking van 30 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond megedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 19 april 2023 waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en

waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij het, ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 duidt Albanië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Albanië dat haar familie haar zal verplichten om de scheiding aan te vragen met haar echtgenoot E. omdat haar familie hem niet accepteert, alsook dat zij opnieuw psychologisch en fysiek geweld zal moeten ondergaan. Verzoekster vreest tevens dat er een bloedwraak kan uitbreken tussen haar familie en deze van E. Wanneer zij de relatie niet afbreken. In de bestreden beslissing wordt vooreerst vastgesteld dat gelet op de diverse tegenstrijdigheden en incoherenties geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster beweerde problemen met haar ouders omwille van haar relatie met E.. Hoe dan ook wordt geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met de tegenpartij in de bloedwraak in haar familie – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

2.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoekster komt immers niet verder dan het summier poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en minimaliseren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

In zoverre verzoekster de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in haar opeenvolgende verklaringen, alsook in de verklaringen van haarzelf en deze van haar echtgenoot poogt te vergoelijken, stellende dat uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis dit verhaal niet altijd consistent is, zeker niet wanneer het over verschillende geïnterviewde gaat, slaagt zij er niet in de vastgestelde incoherenties toe te dekken. Van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar veiligheid en haar leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat zij nauwkeurige, coherente, consistente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent feiten die de kern uitmaken van haar vluchtrelaas, quod non in casu zoals blijkt uit de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Wat er ook van zij, dient erop gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekster in casu niet slaagt.

De commissaris-generaal motiveert, op basis van de gegevens en de meest recente en actuele informatie waarnaar wordt verwezen en die wordt opgenomen in het administratief dossier, op goede gronden dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal stelt met verwijzingen naar de verklaringen van verzoekster als volgt: “Zelfs indien er geloof gehecht zou worden aan jullie problemen met jullie familie in Albanië die jullie relatie niet aanvaardde, dan nog dient opgemerkt te worden dat internationale bescherming pas kan worden verleend aan een verzoeker, indien aangetoond wordt dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u naar aanleiding van uw beweerde problemen met uw familie voor bescherming beroep zou hebben gedaan op de in Albanië beschikbare autoriteiten, met wie u overigens nooit problemen heeft gehad. Dat u niet aan de politie dacht omdat u niet buiten kon en u geen telefoon had, zoals u uw nalaten rechtvaardigde, is allesbehalve aannemelijk (CGVS, p. 10-11; CGVS-vragenlijst, vraag 3.7). U kon immers met hulp van uw zus ontsnappen om in het huwelijksbootje te gaan stappen met Elton (CGVS, p. 10) waardoor uit niets blijkt dat u niet naar de politie had kunnen gaan om bijvoorbeeld uw opsluiting of de door u ondergane slagen aan te klagen. Uw overtuiging dat de politie toch niets tegen uw ouders zou ondernemen, kon u niet concretiseren en is niet in overeenstemming met de hieronder geciteerde informatie (CGVS, p. 11). Uw echtgenoot meende dan weer dat jullie probleem ‘niet relevant genoeg’ was om naar de politie te stappen en dat de politie, zolang er niets ernstigs gebeurt, niet afdoende kan reageren, waardoor hij niet naar de politie is gegaan om de bedreigingen aan te klagen. Een politieklacht had de problemen volgens hem ook kunnen verergeren (CGVS Elton, p. 10; p. 12 en p. 14). Ook de door uw echtgenoot beweerde gebrekkige relevantie van de door jullie meegemaakte feiten kan redelijkerwijs niet als afdoende uitleg voor jullie nalaten worden weerhouden. Nochtans bestaat de bedoeling van het indienen van een klacht er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien jullie door jullie meegemaakte incidenten niet aangeven, kunnen de bevoegde autoriteiten ook niet gepast optreden. Bijgevolg blijkt uit niets dat indien jullie in de toekomst in geval van een terugkeer naar Albanië (opnieuw) problemen zouden krijgen met uw familie (of uw schoonfamilie) omwille van uw relatie met Elton, jullie voor dergelijke problemen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.”

Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat geweld op vrouwen en meisjes een ernstig probleem is in Albanië. Zij zet uiteen dat het Albanese parlement de eerste wet over huiselijk geweld heeft gestemd in 2006, dewelke sinds 1 juni 2007 van kracht is. Zij wijst er echter op dat uit het jaarlijkse mensenrechtenrapport van het Amerikaanse ministerie van Binnenlandse Zaken van 2017 blijkt dat de wet gelijke rechten voor man en vrouw voorziet, maar dat vrouwen in veel gemeenschappen met maatschappelijke discriminatie worden geconfronteerd. Zij benadrukt ook dat het voormeld Amerikaanse ministerie huiselijk geweld als een ernstig probleem in Albanië aanmerkt. Evenwel haalt verzoekster tevens een studie van OVSE uit 2019 aan over geweld op vrouwen in Albanië waaruit naar voor komt dat het aantal rechtszaken in dit verband zijn gestegen en er ook inspanningen worden geleverd op het vlak van mentaliteitswijziging bij de betrokken autoriteiten. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden uiteengezet dat alhoewel er nog ruimte voor verbetering is, doch uit de voorliggende landeninformatie evenwel niet blijkt dat er in Albanië sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming tegen huiselijk geweld, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn in dit geval. De informatie die de verwerende partij is van veel recenter datum dan de informatie waarnaar de verzoekende partij verwijst in het verzoekschrift. Door gebruik te maken van verouderde informatie slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde pertinente en draagkrachtige motieven te weerleggen. De Raad wijst er te dezen nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. De Raad besluit dat de (uitvoering van de) maatregelen die in Albanië werden/worden genomen op vlak van bescherming tegen huiselijk geweld niet perfect zijn, maar ook niet louter theoretisch. Het is bijgevolg aan

verzoekster om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, quod non in casu zoals blijkt uit het voorgaande.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster de overige motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd overeind en worden deze door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 december 2023 staat het volgende vermeld:

*"Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees
De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.
Adv VzP verwijst naar haar gezamenlijke pleidooi in de zaak met rolnr. 7."*

In de zaak met rolnummer 7, waarnaar in voormeld betoog wordt verwezen, zijnde de zaak met rolnummer 295 288 betreffende de verzoekende partij haar echtgenoot, de heer E. M., wordt in het proces-verbaal van terechtzitting van 21 december 2023 het volgende vermeld:

*"Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees
De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.
Adv VzP stelt dat zij voor de zaken met rolnumrs 7 en 8 eenzelfde pleidooi wil houden. Hij is moslim en zij is christen, hun familie geeft geen toestemming tot deze relatie. Er is het risico dat ze gedwongen zullen worden om te scheiden, met het risico op bloedwraak als ze hun relatie niet willen afbreken. Ze stellen dat hun levens in gevaar zijn. De autoriteiten geven geen effectieve bescherming gezien de hoge graad*

van corruptie bij politie en justitie. Daarom zijn ze naar België gekomen. Ze volharden in hun verzoekschriften."

Waar ter terechtzitting wordt betoogd dat hij moslim is en zij christen, hun familie geen toestemming geeft tot deze relatie, het risico bestaat dat ze gedwongen zullen worden om te scheiden met het risico op bloedwraak als ze hun relatie niet willen afbreken, beperken de verzoekende partij en haar echtgenoot zich in wezen tot het louter herhalen van eerder aangebrachte argumentatie waarover in voormelde beschikking reeds standpunt werd ingenomen. Zo wordt geduid om welke reden geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen omwille van hun relatie. Tevens wordt vastgesteld dat hoe dan ook uit niets blijkt dat indien de verzoekende partij en haar echtgenoot in de toekomst in geval van een terugkeer naar Albanië (opnieuw) problemen zouden krijgen met hun familie omwille van hun relatie, zij voor dergelijke problemen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Deze vaststellingen worden uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissing en in voornoemde beschikking waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden van de verzoekende partij en haar echtgenoot, en waarin hierover uitgebreid wordt gemotiveerd met verwijzingen naar hun verklaringen.

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter terechtzitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. De verzoekende partij en haar echtgenoot komen naast het herhalen van argumentatie echter niet verder dan te stellen dat hun levens in gevaar zijn en in algemene bewoordingen te poneren dat de autoriteiten geen effectieve bescherming geven gezien de hoge graad van corruptie bij politie en justitie, waaraan zij toevoegen dat zij daarom naar België zijn gekomen. Hieruit blijkt dat zij het niet eens zijn, doch zij gaan met hun betoog niet in op de gronden van voormelde beschikking, laat staan dat zij concrete elementen aanreiken die hier een ander licht op werpen. Ook met hun betoog ter terechtzitting tonen de verzoekende partij en haar echtgenoot niet *in concreto* aan en maken zij geenszins aannemelijk dat het hen, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door hen verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

Door tot slot te volharden in het verzoekschrift, gaan de verzoekende partij en haar echtgenoot evenmin in op de gronden van voormelde beschikking en voeren zij bijgevolg ook hiermee geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 24 oktober 2023 opgenomen grond. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS